

Reinowadder räkis sure ealega foggoduse ees, kōik ellajad kuulsid teia sõnu; teia nuuskas niia, kōhhtas ja lissas siis nõnda juttule jätko: „Wadake sõbrad! sähherdust wallitsust olleksime ka meie sanud; nõnda olleks ka luggu meiega olnud. Nus kuininga issand! ma kandsin teie eest oolt ja lootsin parremat palka kui tänä mulle wõlla sambaš palkute! — Messikäppa kawwalus, kōwwersüddamelik ollemine ja kurtjad tööd on mul wägga tuttawad; sellepärast affasin kōhkuma. Tõusets teia meile kuiningaks, siis olleksime ühheskoos — kui rattas fittaga — kimbus. Meie kallis kuiningas — taewa issa jätkago teia elloigga! — on kõrgest soost sündinud, wäggew, wahwa ning armoline, mõtlesin omas süddames: se olleks kurblik wahhetamise kaup, kui Messikäppa teia assemele pañeksime. Mitto meie fuggune, kedda kuwjaks ehk aidamehheks seatakse, on kolledam pinaja kui opmannid ja herrad; mis kuiningat nurjatumast farrust wõime lota. Mõtlesin mõne näddala ööd ja päwad selle asja peale, kudda falla nõumeeste mõtted tühjaks piddin teggema. Ripaljo tundsin selgest, et kui wõrra miino issa kätte jääks, siis wõiks ta rahha läbbi paljo sõbru leida, söddides wõito sada ja meie armolikko kuiningat ärraawwitada. Nüüd püdsin murrega falla kōhta üllesleida, kus warrandust warjul peti, ja tahtsin sallamatti wargust warga taggant warrastada. Baks issa, waia kawwal mul nurme peale,

lippas ta metsa päwal ehk ösel, külma; ehk palla waga, märja; ehk kuitwaga, ifka olin sallamatti teia kannul ja lurisin waia mehhe teekäikisi. Üksford lamasin jälle mätta warjul peidus murre ja mõttega, kudda warrandust ülles piddin leidma, kellest ni paljo olin kulnud. Koggemata silmasin seal issa ühhe praos wahhelt wälja puggema; pae fitwwide wahhelt astus ta otsego süggawusest wälja. Niia seisin kui pu: not warjul, ei usaldand mitte ingeta; issa arwas enast üksi ollema, wahtis terraselt iggale pole ümber, ja kui ei kaelgel egga liggimail keddagi ei näinud, allustas ta mäangi, mis teile tahhan kulutada. Nuso täitis teia liwaga täis ja teggi ni ossawalt maaga ühhetasfaks, et kes silmaga ei näinud, ial kōhta ülles ei olleks leidnud. Enne kui ärralaks siblis jalla assemed sabba ja niiaoga silledaks. Sedda kawwaluse tööd õppifin sel päwal eestimest korda waia kaddund issa käest, kes igga kōwweruse ning kelmi tö peale wägga arrind olli. Kui issa asjataatusele sealt ärra ruttas, jäin mõtlema, kas ehk teia warrandus siin liggimail wõiks warjul seista! Uega wiitmata astusin senna ja affasin warmalt tööle; liwa alt leidsin kōhhe praos üllesse ja puggesin ahne süddamega sisse. Oh, imet, mis seal leidsin! kallid asju, penifest õbedat ja selget kullda olli senna koorma kaupa kōtko pandud! Et olle kõige wanemad lomad sin foggokonnas tõest weel ni paljo warrandust ühheskoos